DER SCHWALLEM

'S gebt ken Foggel as meh en Deel iss fun re Bauerei wie der Schwallem. Friehyohrs kummt er g'flogga—fun wu weess mer net—un 's aerscht Ding as er dutt, iss paarmol unnich em Forschuss naus un reifliege. 'S nemmt net lang, noh hot er schun sich en Balke rausg'sucht, wu er sich en Nescht hiebaue will.

Wann's mol ans Hoimache geht un ans Weeze un Hawwer Reifaahre, iss er aa debei. Ken annrer Foggel bekimmert sich um der Bauer un sei Eerwet. Der Schwallem awwer fliegt newe em Ledderwagge haer fun friehe Marve bis zum schpote Owet. Hoch in die Luft schiesst er, dann schwimmt er wie en Wolk im Himmel un noh uf eemol segelt er widder runnerzus de Hoiheife odder Weezeschock zu. 'S scheint wie wann er sei Lewe net mied warre daet.

Des iss der Schwallem.

Hoscht yemols g'heert ferwas er sich uf re Bauerei mit em Bauer un em Fieh so deheem macht?

Meh as wie zwee hunnert Yohr zerick sin die aerschte deitsche Leit noch Pennsylfaani kumme. Selli Zeit saage sie hett's noch ken Schwalme gewwe.

Die Leit as riwwer kumme sin, hen net immer bezaahle kenne fer die Rees. Noh hen die Schiffleit sie als ferkaaft zu annre Leit, bis sie die Rees abbezaahlt g'hat hen.

Sell waar aa der Fall mit me Mann, as ich Eich ferzaehle will fun. 'En geiziger Bauer hot en kaaft. Siwwe Yohr hot er schaffe misse—ball Daag un Nacht—bis er sich abferdient hot g'hat.

Wie die siwwe Yohr uf waare, hot er en Maedel g'heiert, as aa so wie er fun Deitschland riwwer kumme die aa net fer ihr Rees bezaahle hot kenne.

Weit ins Land nei sin sie gezogge un hen dart aafange bauere. 'S Land hen sie glore misse—alle Zoll devun.

'S waar der zwett Summer as sie uf ihrem eegne Schtick Land gewuhnt hen, wie 'm Mann die Geil darrichgange sin un er unnich der Wagge g'schmisse iss warre un die Lod Hoi iwwer 'n g'faahre

Eb er die Aage 's letscht mol zugedrickt hot, hot er noch emol sei gleener Bu sehne wolle. Wie sei Fraa en ihm uf die Bruscht gelegt hot, hot er in seim Buwli sei Ohr gepischpert—laut schwetze hot er nimmi kenne—as er schee uf sei Maem achtgewwe sett, wann er mol ufgewachse waer. 'S Buwli hot awwer nichs fun all dem ferschtanna—'s waar yuscht bissli iwwer n Yohr alt.

Not hot der aarm Mann fer immer die Aagedeckel zugemacht.

Ehrlich waar er im Lewe gewest un in sei Gott hot er fescht geglaabt. So iss er in der Himmel kumme.

Im Himmel um ihn rum waare all die annre so froh wie in der Biewel schteht as sie dart drowwe sin. Awwer der aarm Bauer waar draurich, er l. t immer heile misse, wann Gott ihn g'sehne hot

Mol eemol wie Gott ihn heere hot heile, iss er zu ihm gange fer'n zu droschte. 'S waar 's aerscht mol as sei Lewe ebber im Himmel draurich waar. Noh hot Gott 'n g'frogt, was uf seim Haerz waer. Dann hot der arm Bauer Gott ferzaehlt fun seinre Fraa un seim glee Buwli un wie er so froh gewest drunne uf seinre gleene Bauerei. Er wott widder nunner.

Gott, wie er g'sehne hot as alle Zuschpruch umsunscht waar, hot 'm aarme Bauer sei Winsch widder hinunner uf die Aerd zu geh in Werklichkeit g'setzt. In 'n Foggel hot Gott ihn verennert. Ken Dier iss Gott liewer as 'n Foggel. Kenner fallt yo aus de Luft as er 's net weess.

Daage un Daage hot 's genumme bis der aarm Bauer endlich uf die Aerd widder kumme iss. 'N Nescht fer en Heemet hot er iwwerall g'sucht—uf Baem, unnich em Dachlaade, im Busch un im Feld—awwer narvets hot s ihm recht gebasst.

Mol ee Daag hot er sei Fraa un Buwli draus unnich em Vorschuss uf de Gnie g'funne am bete zu Gott fer sei Seel. Ken besserer Blatz as wie 'n Betblatz hot er sich denke kenne fer 'n Nescht baue un so hot er ich am Balke unnich em Forschuss—beim Fieh un bei de Mensche—'n Heemet gemacht. Un dart hot er achtgewwe uf sei Familie un sei Fieh, an de Scheier un uf de Felder. Beim Hoi un Weeze Eifaahre waar er aa debei zu sehne as alles gut gange iss.

Schpotyohrs iss er als wegg'flogge—mer weess net wue hie—un friehyohrs widder heemkumme. Alle Yohr iss 's so gange, bis sei Fraa selwert die Aage zugemacht hot. Noh mol ee Daag—'s waar Schpotyohr—iss er fartg'flogge; un sell Friehyohr iss er net widder zerick kumme.

Nimmand weess was g'schehe iss. Gott awwer losst ken Foggel aus de Luft falle, as er 'n net weess.

Un heit noch, meh as wie zweehunnert Yohr dernooch gebt 'n Foggel acht uf en Bauer, sei Scheier un Fieh, sei Busch un Felder.

Seller Foggel iss der Schwallem.

—ALFRED L. SHOEMAKER
(Reprint from the Arthur Graphic-Clarion, Arthur Ill.)